

La música, a escena

«NA PATARRÀ» UN CANT D'AMOR A MENORCA

Antoni Pons
Morlà

Les persones que ens hem dedicat als estudis musicals, hem tingut com a objectiu conèixer, estudiar i interpretar les obres dels grans mestres la música. Saber interpretar una peça tal com l'autor l'ha vista pensada, (cosa gens fàcil) ha estat la nostra meta.

Però, a vegades, alguns esdeveniments (que no tenen per què ser musicals) serveixen perquè un trobi que té alguna cosa que dir, o en aquest cas a compondre. La celebració dels cent cinquanta anys del naixement d'en Ruiz i Pablo i la campanya Menorca Talaiòtica que demana la declaració de Menorca com a Patrimoni de la Humanitat, han estat els motius que m'han empès a escriure una obra musical. Vaig pensar que la música no podia quedar al marge davant d'aquests esdeveniments i que s'havia de fer alguna cosa.

Es així com va sortir la idea de compondre una obra (en aquest cas un musical) a partir del poema «Na Patarrà» d'en Ruiz i Pablo que crec que lliga perfectament amb la iniciativa de Menorca Talaiòtica. Per cert que per a gent de la meua generació aquest poema va ser dels pocs que vam aprendre a l'escola en la nostra llengua.

Si estrenar una obra és sempre un fet agorarat, ho és encara més dins del món musical, on el públic normalment desitja escoltar les obres més conegudes dels grans mestres. Les

peces que s'interpreten en els concerts (siguin de música clàssica, operística o moderna) són les que tenen més nom, que al interpretar-les més, es fan de cada vegada més populars. Quan es programa una obra molt coneguda, el públic normalment hi assisteix i l'obra agrada. (Altra cosa és que el nivell surti com un desitjaria). Per tant, quan s'estrena una composició, hi ha una doble responsabilitat. La primera que l'obra surti bé (això ho vol tothom) i en segon lloc que agradi al públic.

L'obra en qüestió s'anomena «Na Patarrà» i està escrita per a cinc veus solistes, cor, cor infantil, ballet i orquestra simfònica. Consta d'un prelude (agafat d'una cançó menorquina) cançons per a veus solistes, un ballet, una cançó infantil i peces on es combinen les veus solistes i el cor, fins arribar als catorze nombres que són els que té l'obra.

L'argument tracta de les penúries que està passant la gent de l'illa degut a una llarga sequera, que està convertint la terra en un desert. El poble està disposat a fer el que sigui per aconseguir aigua, però la poca que hi queda es dins el pou de Na Patarrà. La guardiana del pou (la gran sacerdotessa) ha prohibit la baixada al pou, però el poble desobeïx les seves ordes i com a conseqüència haurà de patir un greu càstig. Tan sols els cants de penyó i clemència inlluïts per unes màgiques senyes, alliberen al poble del greu càstig.

Però per a posar aquesta trama musicada damunt l'escenari s'ha necessitat molta gent

una directora d'escena, en aquest cas la dramaturga Aina Tur (que a més ha hagut d'escriure una part del text), cinc veus solistes, Maria Camps, Elena Carreras, Jaume Olives, Paulino Maria i Jaume Gelabert, una actriu, Laura Pons, un grup de ballet dirigit per Alba Síntes, un cor infantil, una orquestra simfònica de trenta músics, el fotògraf Diego Pax, els lluminotècnics, Pere Flol i Frans Mercadal, la dissenyadora de vestuari Mireia Costa, na Lina Garcia com ajudant de direcció i la fonamental participació del Cor Illa de Menorca que amb Na Matina Garriga al davant, han estat els promotors i *alma mater* del projecte. En total un poc més de cent persones.

L'obra va ser estrenada el passat 23 de novembre al Teatre Principal i fet de que quedés sent gense entrades a més de persones que s'han interessat per veure-la, ha estat el motiu per a tornar-la a representar el proper 8 de març al mateix Teatre. Així ha estat possible

gràcies a l'ajuda de la Conselleria de Cultura del Consell insular i la bona disposició de la Fundació del Teatre. Els qui vinguen a l'espectacle escoltareu a través del text, la música, el ballet, els vestits i les llums, un cant

d'amor a les nostres pedres mil·lenàries, a la nostra natura, a la nostra llengua, és a dir al nostre patrimoni.

Al final de la trama, la gran sacerdotessa ens fa una important exhortació al recordar-nos que aquesta terra no és nostra, que els déus ens l'han deixada per un quants d'anys, però que els nostres descendents tenen també dret a veure la nostra illa verda i frondosa igual que noltros la varem trobar.

Si el públic que vingui, a més de gaudir amb l'espectacle, surt un poc més sensibilitzat en l'espectacle a la nostra natura, «Na Patarrà» haurà complert els seus objectius.

Part forana

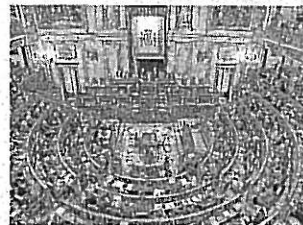
DE L'HONESTEDAT

Miquel Angel
Vidal
Escriptor

No sé si l'honestedat en política ha existit mai, però és evident que avui en dia l'equidistància entre les promeses i els fets dels polítics és abismal, i més encara la interpretació subjectiva i partidària d'aquests fets, la qual cosa esbuca la creença que la virtut sigui la brúixola que guii els nostres governants.

El debat sobre l'estat de la nació fou la constatació d'aquesta premissa. Parl, evidentment de les exegesis i notícies sobre el debat perquè a no ser com una sofisticació del *bondage* o del masoquisme extrem és impossible seguir-lo en viu i en directe. Apart d'antidot magnífic contra l'insomni, el poc enginy i la mediocritat oratòria dels polítics que encapçalen els partits majoritaris, és fan més avorrits que llegir Claude Simon i Le Clézio alhora. L'anàlisi autoindulgent i ple de complaença del president, a més de deshonest sembla referir-se al país de les meravelles i no a l'estat espanyol. No va tenir en compte els 5,4 milions d'aturats actuals (dades de l'INE), ni els més de 42.000 desnonaments de l'any

passat (un 2,8% més que el 2013), ni el 51% de joves que no troben feina, ni la majoria de famílies que segueixen valent com perden poder adquisitiu, ni dels dràstics retalls en educació i sanitat. Per acabar de reblar el clau, en una ostentació d'augur i de creient en la política ficció, per no dir d'immoral, va prometre tres milions de llocs de feina en cas que els votants li proporcionassin una altra legislatura. Si no és suficientment vergonyós que un president de govern, com si fos Aramís Fuster, s'afanyi més en fer prediccions que en l'anàlisi real de l'actualitat, cal recordar que el senyor Rajoy no ha acomplert cap de les grans promeses que li atorgaren el poder.

En un moment en el qual la corrupció política, juntament amb l'atur, és el problema que més preocupa els espanyols, també és símptoma de poca honestedat que el president li dedicàs una reduïdíssima part del discurs i evitàs qualsevol polèmica amb l'oposició sobre l'assumpte. En definitiva, que el triomfalisme de Rajoy em recordi al cèlebre «no mandé mis naves a luchar contra los elementos» de Felip II. I ja sabem quin fou el destí de *La Invencible*.

De mes verds en maduren

UN ARTICLE PRECIÓS

Eladi Saura
Professor jubilat

Cada dia, sempre que som a Barcelona la major part de l'any- compr el diari «Ara», el meu preferit dintre de la premsa catalana, que lamentablement només es ven a Menorca els dissabtes i diumenges (en la seva edició illenca, «Ara Balears»).

Entre els autors dels articles que aquest periòdic va publicant, hi figuren alguns visitants habituals i admiradors de la nostra illa. Dos d'ells són els coneguts economistes catalans Miquel Puig i Alfred Pastor, presents per cert tots dos a l'acte celebrat a Barcelona el dia 18 del mes de febrer d'enguany com a suport a la campanya engegada pel GOB de Menorca en defensa de la riquesa natural de la nostra illa i en contra de les actuals reformes de la seva carretera general.

Però el propòsit del meu escrit d'avui no és el d'afegir llenya al debat de les macrorotundes, sinó el de donar a conèixer als lectors d'«Es Diari» l'article «La meua vida», d'Oliver Sacks, publicat al prestigiós diari «The New

York Times».

És habitual que l'«Ara» publicui traduïts al català articles prèviament apareguts a «The New York Times», un dels millors diaris, com és sabut, del món. Tals articles acostumen a ser de considerable qualitat. En el meu escrit d'avui informaré als lectors del que Sacks diu en el seu.

Primer de tot i per als lectors que no el coneixen, qui és aquest Sacks? Us ho contestaré breument. Oliver Sacks és un destacat neuròleg anglès. Nascut a Londres el 1933, resideix des dels anys seixantes als Estats Units. Ha escrit llibres sobre la seva especialitat dotats d'una simpatia i una amenitat que li han fet guanyar una gran quantitat i diversitat de lectors a tot el món (la seva obra ha estat traduïda a una vintena d'idiomes). El sentit de l'humor de Sacks es manifesta no sols en el text dels seus llibres sinó fins i tot en els títols que els posa, entre els quals «L'home que va confondre la seva dona amb un barret».

A l'article que us coment, Sacks ens informa que és víctima d'un càncer que irremediablement el conduirà a la mort. El nostre autor reacciona davant d'aquest fet dramàtic de forma admirable, amb una gran serenitat. Ens diu que «Ara és cosa meua decidir què faig amb els mesos que em queden de vida. He de viure de la manera més plena, profun-

da i productiva que pugui. (...) em sento intensament viu, i espero i desitjo que, en el temps que em queda, podré aprofundir les meves amistats, acomiadar-me dels que estimo, escriure més, viatjar si em sento amb forces (...) Tinc uns quants llibres més a punt d'acabar».

Ara li toca morir-se. Però el dolor de la mort Sacks ja l'ha viscut igual que tants de nosaltres a través dels qui s'estimava desapareguts abans que ell. Ens ho explica així: «Durant els últims anys he sigut cada vegada més conscient de com morien els membres de la meua generació. És una generació que desapareix, i cada mort l'he viscuda de manera abrupta, com si m'arrenquessin una part de mi. (...) Ningú no pot ser reemplaçat un cop mort. Darrerere seu deixa un forat que no es pot omplir».

El nostre autor ens diu adéu. «No puc negar que tinc por. Però el que més sento en aquests moments és gratitud. He estimat i m'han estimat; m'han donat molt i he donat una mica a canvi; he llegit i viatjat, he pensat i he escrit. He tingut una relació amb el món (...)»

Una forma envejable, la seva, Sr. Sacks, d'afrontar el càncer que acabarà amb la seva existència, i preciós l'article en què ens ho explica, traduït pel diari «Ara» a la nostra llengua, un escrit sobre la malaltia i la mort que sembla un cant a la vida, i que sense cap mena de dubte ajudarà moralment a molts malalts i a les seves famílies. Gràcies per aquest obsequi.